

мытъ Харнебиды. Когато бѣ прѣвзелъ Иракъ, прѣдставила ся прѣдъ него една жена, и го осаждаше горчиво защото разбойници влѣзли нощѣ въ кѣщѣтъ ѿ, и убили едничкыйтъ ѿ сынъ. Царь-тъ като гледаше че тя отдава нему причинѣтъ на туй събытіе, “Но Иракъ е, казалъ ѿ сѣрдито, толкозь далечъ отъ столицѣтъ, щото не могѣ да бѣж надъ всичко що става тамъ.” — Кога е тѣй, отговори тронѣто отчаянната жена, защо да владѣешь повече мѣсто отъ колкото можешъ да управлявашъ? Какво ще отговоришь Богу въ сѣдний день, когато поиска отъ тебе отвѣтъ за властѣтъ ти? И тѣй царьтъ ся умили отъ тойзи правъ отговоръ, и тутакси разгледа сѣдбѣтъ ѿ, и наказа строго виновнытъ.

За тойзи владѣтель споменувать още и това. Единъ отъ подданныцытъ му дошелъ да поиска отъ него помощь противъ одного чиновника, който искалъ да увлече насилно женѣ му и дѣцата му. Махмудъ ся завтекълъ тутакъ си въ кѣщѣтъ